

V Banskej Bystrici, dňa 19. júna 2009

Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave I
Sasinkova 23
81213 Bratislava

Vec: Trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania tr. činu podľa §182, §183 a §326 Trestného zákona.

Týmto podávam trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania tr. činu podľa §182, §183 a §326 Trestného zákona príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky (PZ SR), ktorí dňa 14. marca 2009 v Bratislave zasiahli proti mojej osobe. K svojmu oznámeniu prikladám nasledovné

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 14. marca 2009 som sa v Bratislave zúčastnil ohláseného verejného zhromaždenia, na ktorom som mal verejný príhovor, ktorý som ukončil tradičným slovenským národným pozdravom „Na stráž!“. Následne proti mojej osobe zasiahli príslušníci PZ SR, ktorí ma s použitím násilia odvliekli na Obvodné oddelenie PZ na Sasinkovej 23 v Bratislave. Mohlo by sa zdať, že zasahujúci policajti mali na takýto postup oprávnenie, ktoré im plynie zo Zákona o policajnom zbore, prípadne iných zákonov. Avšak Ústava Slovenskej republiky, ako základný zákon a pilier právneho poriadku SR, vo svojom 2. článku, ods. 2 hovorí: **Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.**

Súčasne 2. článok ods. 3 Ústavy SR hovorí: **Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.** Policajti svoj zásah proti mojej osobe odôvodnili práve tým, že som použil pozdrav „Na stráž!“, hoci tento pozdrav, ba dokonca ani takýto výraz vo svojej akokoľvek voľnej podobe nie je žiadnym zákonom, platným v Slovenskej republike ku dňu 14. marca 2009 zakázaný, dokonca nie je zákonom nijakým spôsobom upravené ani používanie tohto pozdravu resp. výrazu. Keďže Ústava SR v čl. 1 ods. 2 hovorí, že: **Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky,** je nepochybné, že v SR okrem iných medzinárodných dokumentov a právnych noriem platí aj Všeobecná deklarácia ľudských práv, ktorú dňa 10. decembra 1948 prijalo Valné zhromaždenie OSN. Spomínaná Všeobecná deklarácia ľudských práv v čl. 2 ods. 1 hovorí: **Každý je oprávnený na všetky práva a slobody, ktoré stanovuje táto deklarácia, bez akéhokoľvek rozdielu rasy, farby pleti, pohlavia, jazyka, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia** a v čl. 19 zas že: **Každý má právo na slobodu presvedčenia a prejavu; toto právo nepripúšťa, aby niekto trpel ujmu za svoje presvedčenie a zahrňuje právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie a myšlienky akýmikoľvek prostriedkami a bez ohľadu na hranice.** Z tohto článku Všeobecnej deklarácie ľudských práv celkom zjavne vychádza i Ústava SR, ktorá vo svojom čl. 26 ods. 2 hovorí: **Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.** Keďže však k 14. marcu 2009 v Slovenskej republike nebol v platnosti žiadny zákon, ktorý by zakazoval alebo inak upravoval používanie pozdravu alebo slovného spojenia „Na stráž!“, je celkom zrejmé a nepochybné, že policajti, ktorí dňa 14. marca 2009 v Bratislave zasiahli proti mojej osobe, a to aj s použitím násilia, celkom zjavne nekonali v zmysle zákona a tak prekročili svoje právomoci a tým sa dopustili tr. činov podľa §182 TZ, §183 ods. 2 písm. c) TZ, § 326 ods. 1 písm. a) TZ a § 326 ods. 1 písm. b) TZ.

Mgr. Marian. Kotleba